

synes der at være god grund til, som foreslået, at begrænse yderens fradragsret, således at den kun indrømmes i de tilfælde, hvor der fra modtagerens side er præsteret en økonomisk modydelse, og kun i det omfang, hvori denne modydelse svarer til årsydelsens kapitaliserede værdi. Også martsforslaget begrænsede (i § 14, nr. 6) fradragsretten for løbende ydelser, men dog kun forsåvidt angik ydelser til giverens afkom.

Nr. 8. Bestemmelsen svarer til nugældende ret.

Nr. 9. Om motiveringen for denne bestemmelse, hvoraf følger, at personlige skatter til staten fremtidig ikke vil kunne bringes til fradrag ved indkomstopgørelsen, henvises til det i de almindelige bemærkninger anførte.

Nr. 10. Når fradragsretten for personlige skatter begrænses som foreslået under nr. 9, opstår der særlige spørgsmål med hensyn til personer, der er fuldt skattepligtige her i landet, men samtidig afkræves skatter i udlandet i kraft af dør gældende lovgivnings regler om begrænset skattepligt, f. eks. for indkomst af fast ejendom og erhvervsvirksomhed eller rente og udbytte af værdipapirer. Spørgsmålet om ophævelsen af den derved foranledigede dobbeltbeskatning løses formentligt rettest ved indgåelse af overenskomster med vedkommende udland. Generelle overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning er indgået med Sverige, Norge, Finland, Island, U. S. A., England og Tyskland, hvorved bemærkes, at den med England indgæede overenskomst ventes udvidet til at gælde i forhold til en lang række af de engelske koloni- og mandatområder. Ved disse overenskomster er dobbeltbeskatningsspørgsmål i forholdet til de lande, hvor sådanne spørgsmål oftest opstår, løst, og der er yderligere for flere andre landes vedkommende taget skridt til forhandlinger om indgåelse af overenskomster, ligesom bestræbelserne for ad denne vej at borteliminere opstående dobbeltbeskatningskonflikter vil blive fortsat i det omfang, hvori forholdene tilsiger det. Der er yderligere indgået adskillige aftaler om specielle indkomster, navnlig hidrørende fra rederi- og luftfartsvirksomhed. For tilfælde, hvor dobbeltbeskatningsoverenskomster — endnu — ikke foreligger, har man, uanset den foreslåede begrænsning i den almindelige ret til at fradrage erlagt skat i indkomsten, fundet det rimeligt, at personlige skatter, der erlægges i vedkommende udland af indkomst og formue, som efter den der gældende lovgivning er undergivet begrænset skattepligt, kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Den foreslåede regel finder efter sin formulering

også anvendelse i tilfælde, hvor den her i landet fuldt skattepligtige person, som har indkomst og formue i udlandet, af vedkommende udland betragtes som havende bopæl der og derfor også undergives fuld skattepligt i det pågældende land, idet den skattepligtige i disse tilfælde i sin indkomst vil kunne fradrage den del af den af ham i udlandet erlagte skat, der svarer til, hvad han ville have haft at betale, hvis han kun havde været begrænset skattepligt undergivet i det pågældende land.

Til § 16.

En udtrykkelig bestemmelse i overensstemmelse hermed findes ikke i kommissionsudkastet, men var optaget i martsforslaget.

Reglen stemmer med den gældende ret, jfr. statsskattelovens § 6, stk. 2.

Til § 17.

Stk. 1. Bestemmelsen fastslår det almindelige princip, der også følger af den gældende lov, at indkomsten opgøres under eet; også undtagelsen med hensyn til indtægt ved spil og væddemål svarer til gældende ret.

I stk. 2 foreslås — i overensstemmelse med kommissionsudkastets § 12, stk. 2, — som en ny regel en adgang for den skattepligtige til indenfor et begrænset åremål (3 år) at bringe et i et enkelt indkomstår fremkommet nettounderskud til fradrag ved de følgende års indkomstopgørelser.

Reglen tager navnlig sigte på erhvervsdrivende med stærkt svingende indtægter, der under det progressive beskatningssystem, når indtægten betragtes under eet for en flerårig periode, kommer under hårdere beskatning end den skatteyder, hvis tilsvarende samlede indkomst i samme periode har været jævnt fordelt.

Fradraget skal såvel efter kommissionsudkastet som efter nærværende forslag så vidt muligt foretages i det første af de 3 indkomstår, således at kun den del, der ikke kan rummes i indkomsten i dette, kan overføres til 2. år o. s. fr. Efter martsforslaget skulle den skattepligtige selv kunne bestemme for hvert af de 3 år, hvorledes han ville have fradraget foretaget, men man har ikke fundet det tilstrækkelig begrundet at tillægge den skattepligtige en sådan bestemmelsesret med hensyn til underskudets placering indenfor de efterfølgende skatteår.

Til § 18.

I den nugældende lovgivning er der kun i visse tilfælde hjemmel til at indkomstbeskatte renter af en båndlagt kapital, når renterne (i stedet for at blive udbetalt til den begunstigede) skal oplægges